

3 Ioan - Comentarii F. B. Hole

3 Ioan 1

Sub anumite aspecte, Epistola a treia a lui Ioan se aseamana foarte mult celei a doua, dar cat priveste tema principala, este invers, desi formand un adaos al ei, cum vom vedea in curand.

Ca si Epistola a doua, este o scrisoare de ordin privat, dar continand in ciuda conciziei ei, o invatatura de o asemenea importanta incat Duhul lui Dumnezeu i-a dat un loc fix in Cuvantul inspirat, chiar daca este un loc mic.

Vers. 1 Nu putem spune cu certitudine daca Gaiu, caruia ii este adresata epistola, trebuie sa fie identificat cu unul sau altul dintre cei care poarta acest nume si despre care vorbeste Scriptura. Gaiu din Fapte 19: 29 era din Macedonia. Gaiu din Fapte 20: 4 era din Derbe, un oras din Asia Mica. Gaiu din 1Corinteni 1: 14 era un corintean si era aproape sigur Gaiu din Romani 16: 23, gazda apostolului Pavel. Acest Gaiu se poate foarte bine sa fi trait pana la o varsta foarte inaintata si sa fie exercitat inca ospitalitatea cand scria Ioan. Daca asa era, ne prezinta un tablou foarte fericit a cineva care nu a incetat sa faca binele.

3 Ioan 2

Oricine ar fi, Gaiu din epistola noastra ne este prezentat ca un sfant caracterizat de prosperitate spirituala. Ioan aduce marturie in versetul 2 ca sufletului lui ii mersese bine in asa masura incat nu putea sa doreasca decat ca sanatatea lui fizica sa fie egala cu sanatatea sa spirituala. Exista perioade ale anului in care ne exprimam urarile si dorintele unul pentru celalalt. Facem deseori, intr-adevar, asemenea urari? Nu des, ne temem! Ne intalnim si ne informam: „Ce mai faceti?” si considerand ca este de la sine inteles ca intrebarea priveste trupul nostru, raspundem cu bucurie (ca regula generala): „Foarte bine, multumesc.” Daca intrebarea ar fi: „Ce face sufletul dumneavoastra?”, ce am raspunde?

3 Ioan 3

Siguranta pe care Ioan o avea cu privire la prosperitatea spirituala a lui Gaiu nu provenea din contacte personale pentru ca erau departe unul de celalalt si comunicau prin scrisoare. Ea provenea din marturia altuia. Anumiti frati sosisera in localitatea lui Ioan si ii vorbisera de Gaiu. Ce spusera marturisea despre faptul ca adevarul ramanea in el si ca se exprima in viata lui, pentru ca umbla in adevar. Ceea ce este in noi se manifesta in afara in activitatile noastre.

Domnul Insusi asezase principiul ca „din prisosul inimii vorbeste gura” (Matei 12: 34). Gasim aici un alt principiu de viata care merge cu: ce ramane in noi caracterizeaza umblarea noastra. Daca minciuna lui Satan ramane in noi, nu putem umbla decat in mod fals si necinstit vizavi de Dumnezeu.

Cand adevarul este in noi prin Duhul lui Dumnezeu (cum am vazut apropo de 2Ioan 2), umblam in adevar, chiar daca umblam in mijlocul acestei lumi necinstite. Umblarea unui crestin trebuie sa fie lumina in mijlocul intunericului si adevar in mijlocul erorii.

3 Ioan 4

In Epistola a doua, Ioan ne spune ca se bucurase foarte mult sa-i gaseasca pe unii din copiii doamnei umbland in adevar. Aici face chiar un pas mai departe spunand ca nu exista bucurie mai mare decat aceasta. Gaiu pare sa fie inclus in expresia „copiii mei”. Daca aceasta inseamna ca a fost convertit prin intermediul lui Ioan, aceasta ar vrea sa spuna ca nu este unul dintre ceilalti Gaiu mentionati in Scriptura. Totusi aici Ioan foloseste probabil acest cuvint de maniera personala, cum o face foarte clar in prima lui epistola (2: 1; 3: 7; etc.). Avea un interes patern fata de toti sfintii care intrau in sfera slujirii lui. Petru ii avertizase pe batrani sa nu lucreze „ca dormind peste cei dati” lor (1Petru 5: 3). Prin exemplul lui, Ioan ne arata ca adevarata atitudine a unui batran este cea a unui tata plin de dragoste si de grija fata de copiii sai. Ar fi fost bine daca cei care au exercitat responsabilitati printre credinciosi ar fi urmat pasii sai.

3 Ioan 5-7

In versetele 5, 6 si 7, descoperim ce il impinsese pe apostol sa scrie astfel. Fratii care venisera si marturisisera adevarul care era in Gaiu, erau evident lucratori umili in slujba Domnului, fata de care aratase ospitalitate si pe care ii ajutase sa-si urmeze calatoria. Dragostea pe care le-o aratase si slujba pe care le-o facuse, pur si simplu pentru ca Il slujeau pe Domnul si plecasera in Numele Sau, era o dovada clara a adevarului care era in el, cu atat mai mult cu cat ii erau straini.

Sfarsitul versetului 5 ar putea lasa sa se presupuna ca era vorba de doua categorii de persoane: 1) fratii si 2) strainii. Cea mai buna lectura confirmata pare sa fie totusi: „fata de frati si [chiar fata de cei care sunt] straini”. Era drept sa slujeasca fratilor care ii erau binecunoscuti; dar a sluji fratilor care ii erau complet necunoscuti, pur si simplu pentru ca slujeau acelasi Stapan, insemna intr-adevar a lucra „cu credinciosie”. Adevarul este ca sfintii sunt una si ca Numele Domnului Isus ii leaga intre ei pe toti cei care slujesc impreuna in Numele Lui si aceasta dragoste este puterea care cimenteaza in cercul crestin. Gaiu era credincios acestui adevar. Era in el si umbla in el.

Nu numai ca acesti frati plecasera pentru Numele Sau, ci si luau un loc de dependenta fata de Stapanul lor. Nu luau nimic de la cei dintre pagani (sau: natiuni), desi circulau printre ei si le predicau Cuvantul. Aratau cu claritate ca nu cautau nici un profit de ordin material pentru ei insisi, ci ca ei cautau sa dea ascultatorilor lor ceea ce va fi un castig spiritual pentru ei. In aceasta erau imitatori ai apostolului Pavel, care era el insusi un imitator al Domnului, care a spus: „Este mai bine sa dai, decat sa primesti” (Fapte 20: 33-35).

Acesti frati erau deci cei pe care Gaiu ii primise la el, oferindu-le o ospitalitate de dragoste, desi la sosirea lor, ii erau necunoscuti. Nu numai ca ingrijise de intretinerea lor, ci a ingrijit de calatoria lor „intr-un mod vrednic de Dumnezeu”. Se parea deci ca ii tratase cu o bunatate superioara! Daca ar fi

ingrijit de ei intr-un mod demn de un print, ar fi fost minunat, dar o facuse intr-un mod demn de Dumnezeu! Li considera evident dupa adevarata lumina. Chiar daca pareau a fi neinsemnati in ei insisi, erau slujitorii lui Hristos, identificati cu Numele care este mai presus de orice nume. Gaiu ii primea ca atare. Li vedea nu in lumina vreunei aprecieri personale, ci in lumina faptului ca erau niste slujitori ai unui ilustru Stapan; si Gaiu umbla astfel in adevar si dovedea ca adevarul ramanea in el.

Exemplul lui Gaiu este fixat inaintea noastra in Scripturi nu numai ca sa-l admiram, ci ca sa-l urmam. Pe langa aceasta, nu este doar ceea ce putea eventual face, ceva la care avem dreptul si care este ingaduit si la care nici un Diotref nu are dreptul sa se opuna: este ceva ce trebuie sa facem daca vrem sa umblam in adevar. Observati in versetul 8 folosirea cuvintelor „suntem datorii”. Nu se spune: Avem posibilitatea sa primim, ci „SUNTEM DATORI sa-i primim pe unii ca acestia”. „Suntem datorii” sunt cuvinte care exprima o obligatie, nu ceva facultativ. Asemenea oameni suntem datorii sa primim; adica pe cei care vin cu adevarat in Numele Lui. Daca nu primim ASEMENEA oameni, nu umblam in adevar.

3 Ioan 8

Pe de alta parte, primind asemenea oameni, suntem „impreuna lucratori cu adevarul”. Este o afirmatie foarte incurajatoare, in special pentru cei dintre noi care poate ca nu au daruri stralucitoare. Exista pericolul intotdeauna prezent ca cel care are un talant sa mearga sa il ascunda in pamant si sa nu faca nimic. Ori, desi nu avem darul care ne-ar califica pentru a fi predicatorii ai adevarului, sau propovaduitorii activi ai adevarului intr-un fel sau altul, putem totusi sa ne facem partea si sa devenim impreuna-lucratori cu adevarul, identificandu-ne cu cei care sunt slujitorii mai activi, ajutandu-i si avand grija de nevoile lor.

Este frecvent ca adevaratele noastre convingeri si atitudini sa se vada foarte bine in detaliile foarte mici. In zilele de altadata, Rahav a aratat ca ea credea cu adevarat in Dumnezeul lui Israel si ca a trecut de partea Lui primind iscoadele in pace. La judecata natiunilor in viata care urmeaza sa vina, conform cu Matei 25, cei care sunt oile, binecuvantatii lui Dumnezeu, descopera starea inimii lor prin faptul ca au primit pe trimisii Fiului Omului, care ii considera ca pe fratii Sai. Si astazi, cei care pleaca in lume cu adevarul, trebuie sa fie primiti, daca si noi suntem in adevar si daca suntem impreuna-lucratori cu el.

Este inversul instructiei continute in Epistola a doua. Acolo, credinciosul trebuie sa refuze accesul in casa sa celui care nu aduce adevarul si nu trebuie sa se identifice in nimic cu el. Aici fratele, chiar strain, dar care poarta cu staruinta adevarul pentru Numele Sau, trebuie sa fie primit si suntem fericiti sa fim identificati cu el din cauza adevarului pe care il aduce. In cele doua cazuri, adevarul este testul si toate consideratiile de ordin pur si simplu personal sunt puse deoparte.

3 Ioan 9-10

In versetele 9 si 10, gasim o expunere a starii triste de lucruri dintr-o anumita adunare, ceea ce il constrange pe apostol sa scrie in acest fel. Nimic nu se spune despre localizarea acestei „adunari”.

Probabil nu era acolo unde traia Gaiu. Diotref era acolo un frate de vaza si este foarte posibil ca Dimitrie mentionat in versetul 12 sa fi fost de asemenea. Diotref nu vroia in nici un caz sa-i primeasca pe acesti frati. Lua o pozitie foarte dura impotriva lor, interzicandu-le altora sa-i primeasca si chiar dandu-i afara din adunare. Respingeau astfel indicatiile apostolului.

S-ar parea ca acest caz al lui Diotref era cel al unui batran sau supraveghetor local domnind peste mostenirea lui Dumnezeu, adunarea, exact ceea ce este interzis in Epistola lui Petru; daca cineva actiona astfel nu putea sa ia decat o pozitie de nesupunere in raport cu autoritatea apostolica. Cineva care se impotriva la ceea ce Petru scrisese cu ani inainte, nu avea sa se plece acum inaintea a ceea ce era scris de Ioan.

De ce actiona Diotref astfel? Scuza foarte probabila era ca acesti frati care calatoreau nu aveau autorizatie si el tinea la ceea ce era randuit si oficial. Dar motivul subadiacent al atitudinii si actiunii lui este demascat de aceste cuvinte: „caruia ii place sa aiba intaietate intre ei”. Lucrarea acestor oameni era oarecum o provocare pentru locul pe care il ocupa Diotref si pe care ii placea sa il ocupe. Nu putea deci sa ii tolereze.

De nenumarate ori Duhul lui Dumnezeu a lucrat in afara structurilor oficiale si aceasta merita sa fie notat. Au fost astfel profeti pe care Dumnezeu i-a ridicat in Israel. A fost astfel in cel mai inalt grad in cazul Domnului Insusi. El era considerat ca un parvenit neoficial de conducatorii religiosi din timpul Sau si autoritatea Sa era puternic contestata (a se vedea Matei 21: 23). Si Pavel si-a inceput slujba in mod neoficial, dupa cum Galateni 1: 15-23 aduce marturie. Fapt este ca Domnul ridica slujitori dupa placerea Lui suverana si nu cere nici permisiune, nici sfat de la nimeni. Toate trezirile sau renasterile din aceste ultime timpuri au fost marcate de acest fapt. Biserica oficiala nu a ajutat, cand nu s-a opus.

Merita sa fie remarcat ca, fie in aceasta epistola, fie in precedenta, singurul test propus cu privire la cei care marturisesc ca sunt slujitori ai Domnului, este cel al adevarului. Il aduc sau nu il aduc? Daca apostolii ar fi intreprins sa autorizeze si sa trimita predicatori ai Cuvantului, sau daca ar fi numit un comitet sa o faca, prezenta sau absenta autorizatiei ar fi fost testul. Traim intr-o lume in care autorizatiile omenesti de acest gen abunda si rezultatul este evident. Oamenii avand autorizatia cea mai buna se inmultesc, dar nu aduc adevarul. Folosesc autorizatia pentru a acredita eroarea pe care o raspandesc, ceea ce este un rau nemaipomenit.

Este o idee foarte raspandita ca omul trebuie sa acrediteze mesajul – Un Anume este hirotonisit(ordinat) cum se cuvine, deci ce spune trebuie sa fie just. Sau aceasta poate lua forma urmatoare: Un Anume este atat de bun, atat de serios, atat de dotat, atat de spiritual, ca nu se poate insela. Dar principiul este in intregime fals. Principiul adevarat este tocmai contrariul. Mesajul acrediteaza omul. Cuvintele Domnului din Luca 9: 49-50 enunta in mod practic acest principiu si el este clar si definitiv hotarat in Epistolele a doua si a treia ale lui Ioan. Cat de important este deci de a fi bine intemeiat in adevar pentru a-l putea folosi ca test.

Actiunii lui Diotref nu-i lipsea nicidecum energia. Nu primea acesti frati straini si ii impiedica pe altii sa o faca. Nu ii vroia in adunare. Si mai mult, nu vroia sa il primeasca pe apostol, cel putin cat priveste

autoritatea sa si vorbea impotriva lui cu rea vointa. Este foarte posibil ca el considera ca vigoarea sa era o dovada de credinciosie fata de ordine si demnitate. Dar aceasta nu avea ca radacina decat vechiul fariseism al iubirii pozitiei si intaietatii. Credinciosul era Gaiu, nu el (a se vedea v. 5).

Se poate ca alungarea acestor frati din adunare sa nu fi fost o excomunicare formala, pentru ca era o actiune personala si nu a adunarii; dar este evident, nu le mai acorda nici un loc si nici o libertate in adunare. In acelasi fel, expresia „nu ne primeste” nu vrea probabil sa spuna ca nu il primea pe Ioan la frangerea painii, pentru ca Ioan era departe. Inseamna ca nu primea autoritatea sa de apostol si facea tot ce putea prin cuvinte rauvoitoare pentru a-i submina autoritatea in mintea celorlalti.

3 Ioan 11

Ori aceasta nu era decat „rau”, cum arata versetul 11 si noi nu trebuie sa il imitam. Credem solemn ca „a defaima cu vorbe rele” slujitorii Domnului este o plaga dureroasa in zilele noastre. Este o viclenie clasica in controverse sa innegresti caracterul celui ale carui argumente nu le poti combate, dar este de doua ori de dispretuit cand se permite aceasta printre cei care trebuie sa lupte pentru adevar. Sa ne abtinem si sa imitam ce este bine.

In ultima parte a versetului 11 avem un nou exemplu al felului abstract de a rationa al apostolului cu privire la bine si la rau; am face bine sa il lasam sa lucreze cu toata puterea in constiintele noastre. Cum stam in aceasta privinta? Suntem din Dumnezeu sau nu L-am vazut?

3 Ioan 12

Dimitrie este pus inaintea noastra ca un exemplu care este bun de urmat. Toti stiau ca facea binele si Ioan insusi da marturie despre aceasta. Dar mai presus de toate, adevarul insusi dadea marturie despre el. Adevarul ne prezinta un etalon de referinta infailibil cu privire la ce este bun si daca acest caz al lui Dimitrie era exprimat la lumina adevarului, adevarul insusi dadea o buna marturie in favoarea sa. In cele din urma vom fi cu toti examinati la lumina adevarului cand vom sta inaintea judecatii lui Hristos. Ce se va spune despre noi? Bine sau rau?

3 Ioan 13-14

Mica noastra epistola se termina intr-o maniera foarte similara celei de a doua epistole. Cu Gaiu ca si cu aleasa doamna, conversatiile intre patru ochi erau intr-adevar preferabile unei comunicari prin scrisoare. Dar la fel cum era urgent sa o intareasca pe aleasa doamna impotriva apropiierilor subtile ale raului si aceasta nu suferea nici o amanare, era la fel de urgent sa il intareasca pe Gaiu in lucrarea sa de ospitalitate si de sprijinire a celor care erau in bine si in adevar, tocmai cand altii ii respingeau.

(*) *In franceza versetul 15 cuprinde „saluta-i pe prietenii nostri pe nume”. In romana, nu apare numerotarea versetului 15.*

In concluzie apostolul vorbeste de fratii care erau cu el si de cei care erau cu Gaiu, calificandu-i drept „prietenii”. Aceasta ne trimite la capitolul 15 din Evanghelia sa unde Il gasim pe Domnul spunand: „Voi sunteti prietenii Mei, daca faceti ceea ce Eu va poruncesc” (Ioan 15: 14); si: „V-am numit prietenii pentru ca toate cate am auzit de la Tatal Meu vi le-am facut cunoscut” (Ioan 15: 15). Sfantul ascultator este introdus in aceasta minunata intimitate si poate deci sa fie recunoscut ca un prieten al lui Hristos. In contrast cu Diotref, voluntar si neascultator, erau cei care erau efectiv prietenii lui Hristos si aceia erau recunoscuti ca prietenii de catre apostol si de toti cei care umblau in adevar. Terminand, fiecare dintre noi va face bine sa isi puna intrebarea: Daca apostolul Ioan ar fi printre noi astazi, m-ar recunoaste ca PRIETEN?

clickbible.org